

Ահա թէ ի՛նչ կ'անկալէր Ազարիա: Նախ գոհունակութիւն կը յայտնէ պապին որ Հայոց տուած է «եկեղեցի եւ օրարան... եւ յետոյ Վեկ դասասուն մի վասն ուսուցանելոյ տղայոց Հայոց եւ տուեր է (ես) շինել նոր պատնագիր գեղեցիկ ի Հայոց լեզու», կը յայտարարէ թէ «կու դրկենք այս գրովս զասացեալ Յովնաննեւ վարդապետ եւ եպիսկոպոսդ մեզ փոխանորդ, եւս առաւել կու ուղարկենք ի հետն զասացեալ Գրիգոր սարկաւազն քանի մը տղայով վասն ուսման ի դասասունն եւ աստուածաշունչ գրքով մի Հայոց, վասնզի ի յանձնայն ազգս Հայոց, որ է շատ եւ բազում ճորով թէ գտնի Ի. աստուածաշունչ ընդ ամենն, եւ կու նստի գինն ԲԾ. կամ ԴԾ. քի (Քրօրինի) մեկն եւ չի գտնի, եւ յոյժ պիտանի եւ վարդապետաց եւ հայրապետաց եւ քահանայից: Դիտենք... որ բազում դրամ խառն կու լինի ի յայս պատնայս, բայց ապաւինելով ի քն առաստաննութիւն Յրանութեան քն ի բազում շահս հոգեւորս, որ առնիցէ քն Սրբութիւն առնեալն մեր ազգին եւ այնցիկ, որք փառաբանն ուսանել զՀայոց լեզուն եւ ըզգիրն: Խնդիր ունիմ ապաւինելով ի քն Սրբութիւն զայս շնորհս առաւել եւ ի յայս պատնայս կարե ծառայել ասացեալ Յովնաննեւ եպիսկոպոսն եւ Գրիգոր Սարկաւազն եւ Մարգո Անտոնիո որդի Աբգարայ, որ իւր հայրն հաս-